



ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci žalobcu: **D.**, nar. X., štátny príslušník Kazachstanu, bytom N., zastúpený Advokátskou kanceláriou Škamla, s. r. o., so sídlom Makovického 15, Žilina, proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava Úradu hraničnej a cudzineckej polície**, so sídlom Hrobákova č. 44, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: UHCP-BA-HCP-KZ-14-002/2010 zo dňa 14.10.2010, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 366/2010-39 zo dňa 22.11.2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 366/2010-39 zo dňa 22.11.2011 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku, zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia č. p.: UHCP-BA-HCP-KZ-14-002/2010 zo dňa 14.10.2010, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava

č. p.: UHCP-BA-OCP-Ž-2172-017/2010/CEC zo dňa 12.7.2010, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o udelenie povolenia na prechodný pobytu na území Slovenskej republiky (ďalej len SR) na účel podnikania podľa ustanovenia § 26 ods. 2 písm. i) s poukazom na ustanovenie § 26 ods. 1 písm. a) zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) platnom a účinnom v čase vydania predmetného rozhodnutia.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že podľa jeho názoru sa žalovaný vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, ktoré uviedol v odvolaní, správne zistil skutkový a právny stav a vyvodil správny záver v tom, že pri posudzovaní splnenia podmienok na udelenie povolenia na prechodný pobyt na území SR na účel podnikania môže uplatniť inštitút správneho uváženia.

Podľa dôvodovej správy k návrhu zákona č. 693/2006 Z.z., ktorým bol novelizovaný zákon o pobyte cudzincov, policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt prihliada zo zákona aj na verejný záujem. Ide o prípady, kedy síce cudzinec nepredstavuje z hľadiska bezpečnosti riziko pre SR, ale aj napriek tomu je jeho pobyt na našom území nežiaduci. Tým bude umožnené regulovať počty cudzincov z tretích štátov, a to aj na základe podkladov, napríklad od orgánov územnej samosprávy. Verejný záujem je záujem, ktorý prináša majetkový prospech alebo iný prospech všetkým občanom alebo mnohým občanom. Správny orgán si v tomto prípade vyžiadal vyjadrenie Miestneho úradu mestskej časti Bratislava – Staré Mesto (uviedol, že nemá záujem na rozširovaní podnikateľských aktivít žalobcu a nevie posúdiť verejný záujem a hospodársky prínos danej spoločnosti pre SR), vyjadrenie Ministerstva zdravotníctva SR (uviedlo, že predpisy SR neupravujú kúpu a predaj stomatologických zariadení a prístrojov v štátoch Európskej únie a ich predaja do Kazachstanu, a preto nie je kompetentným orgánom k zaujatiu stanoviska), vyjadrenie Ministerstva hospodárstva SR (uviedlo, že nie je v ekonomickom záujme SR rozširovať podnikateľskú činnosť, akú vykonáva žalobcová spoločnosť, pretože v SR je dostatočný počet podnikateľských subjektov vykonávajúcich rovnakú podnikateľskú činnosť, a preto neodporučil udelenie povolenia menovanému na prechodný pobyt za účelom podnikania). Krajský súd ďalej uviedol, že podľa jeho názoru práve Ministerstvo hospodárstva SR je orgánom, ktorý má oprávnenie posudzovať dopad vykonávania podnikateľskej činnosti subjektov na hospodárstvo SR.

Na záver uviedol, že cudzinec nemá na udelenie povolenia na prechodný pobyt právny nárok a správny orgán nemá povinnosť mu ho udeliť pri splnení zákonných podmienok bez priestoru na správnu úvahu.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava sa zrušuje a vec sa vracia Oddeleniu cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava na ďalšie konanie a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť trovy konania.

Svoje odvolanie odôvodnil tak, že s napadnutým rozsudkom v celom rozsahu nesúhlasí z dôvodu uvedeného v § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., teda z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci.

Uviedol, že Ministerstvo hospodárstva SR nevypracováva a nevedie žiadne analýzy, výskumy, výpočty, či prieskumy trhu za účelom zistenia, ktoré podnikateľské činnosti a v akej miere sú v SR zastúpené. Vyjadrenie ministerstva nevychádza zo žiadnych relevantných podkladov, a preto nemajú žiadnu právnu relevanciu. Ak teda krajský súd potvrdil rozhodnutie žalovaného s poukazom na relevanciu vyjadrenia Ministerstva hospodárstva SR bez toho, aby sa zaoberal tým, či môže relevantne posúdiť otázku povolenia na prechodný pobyt, nesprávne právne posúdil vec.

Žiadosť žalobcu bola dňa 8. júna 2010 vyhodnotená tak, že bolo navrhnuté udeliť prechodný pobyt na 1 rok odo dňa podpísania riaditeľom Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava. Toto vyhodnotenie bolo pripomienkované, že v ňom chýba vyjadrenie Ministerstva zdravotníctva SR a zistenie, či činnosť, ktorú plánuje vykonávať, vyžaduje špeciálne povolenie a či sa zariadenia, ktoré plánuje vyvážať, môžu vyvážať z územia SR. Následne boli do spisu vložené vyjadrenie Ministerstva zdravotníctva SR a vyjadrenie Ministerstva hospodárstva SR. Na základe tohto stanoviska bola žiadosť navrhovateľa zamietnutá, a to aj napriek tomu, že predtým správny orgán vyhodnotil žiadosť žalobcu tak, že odporučil udelenie povolenia na prechodný pobyt. Dôvodom na neudelenie povolenia bolo iba vyjadrenie Ministerstva hospodárstva SR. Podľa názoru žalobcu Ministerstvo hospodárstva SR vo vyjadrení odpovedalo na otázky, ktoré sa netýkali verejného záujmu SR. Uviedlo len, že v SR je dostatočný počet podnikateľských subjektov vykonávajúcich

rovnakú podnikateľskú činnosť ako navrhovateľ a nie je v ekonomickom záujme SR ich rozširovať a neodporučilo udelenie povolenia na prechodný pobyt za účelom podnikania. Nie je ale zrejmé, z čoho vo svojom vyjadrení vychádzalo. Ministerstvo skúmalo všeobecné činnosti spoločnosti navrhovateľa a nie dva hlavné predmety činnosti, teda obchodovanie so zariadeniami používaných v ropnom priemysle a so stomatologickými zariadeniami.

Žalobcovi nie je zrejmé, prečo krajský súd napadnuté rozhodnutie potvrdil. Nevyjadruje sa k pochybnostiam okolo vyjadrenia Ministerstva hospodárstva SR, konštatuje iba, že je kompetentné na posúdenie dopadu vykonávania podnikateľskej činnosti na hospodárstvo SR a to bez toho, aby sa zaoberal tým, či ministerstvo vôbec zhromažďuje informácie, na základe ktorých by sa mohlo kompetentne vyjadrovať. Rozsudok neodpovedá na otázky položené v žalobe.

Žalobca ďalej uviedol, že spĺňa všetky zákonom stanovené podmienky na udelenie povolenia na prechodný pobyt na území SR a ak mu bol zamietnutý na základe záverečnej vety vo vyjadrení Ministerstva hospodárstva SR, ktorého sa na otázku verejného záujmu nikto nepýtal, bol tým ukrátený na svojich právach. Na udelenie povolenia na prechodný pobyt síce neexistuje právny nárok, správny orgán je však povinný riadne preskúmať vec a žiadosť o udelenie povolenia zamietnuť iba v zákonom stanovených prípadoch a rozhodnutie riadne odôvodniť.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt na účel podnikania policajný útvar prihliada na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske potreby SR, najmä na prínos podnikateľskej činnosti cudzinca pre hospodárstvo SR a na verejné zdravie. Policajný útvar nemôže objektívne posúdiť skutočnosť ohľadom verejného záujmu, prínosu podnikateľskej činnosti cudzinca pre hospodárstvo SR, a preto musí spolupracovať s inými orgánmi štátnej správy, ktoré sú kompetentné sa k nim vyjadrovať. Preto žiadal o vyjadrenie Ministerstvo zdravotníctva SR i Ministerstvo hospodárstva SR.

Zo stanoviska Ministerstva hospodárstva SR je pritom zrejmé, že sa vyjadrilo ku všetkým predmetom podnikania. V žiadosti, ktorá mu bola zaslaná, boli uvedené dostatočné informácie pre objektívne posúdenie podnikateľskej činnosti žalobcu.

Žalovaný ďalej uviedol, že verejný záujem je záujmom, na ktorom sú zainteresovaní občania väčšieho celku napr. obce. Zamietnuť žiadosť o udelenie povolenia na pobyt vo verejnom záujme je možné v prípadoch, ak napríklad cudzinec nepredstavuje z hľadiska bezpečnosti riziko pre SR a aj tak je jeho pobyt na našom území nežiaduci. Je potrebné regulovať počty cudzincov z tretích štátov na určitom území, a to aj na základe podkladov vyžiadanych napríklad od príslušných orgánov štátnej správy.

Na záver žalovaný uviedol, že pri posudzovaní žiadosti žalobcu úplne a presne zistil skutočný stav pre vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt. Rozhodol na základe jednoznačne preukázaných skutočností. V danom prípade môže žalovaný uplatniť inštitút správneho uváženia, pretože otázka posúdenia splnenia podmienok pre udelenie povolenia na prechodný pobyt na území SR je vecou voľnej úvahy správneho orgánu. Správny orgán nemá povinnosť pri splnení zákonných podmienok udeliť povolenie na prechodný pobyt na účel podnikania bez priestoru na právnu úvahu. Preto navrhoval zamietnuť odvolanie a potvrdiť rozsudok krajského súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24. apríla 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmvajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.). Orgánmi verejnej správy sa rozumejú orgány štátnej správy, orgány územnej samosprávy, orgány záujmovej samosprávy a ďalšie právnické osoby a fyzické osoby, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 2 O.s.p.). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo

povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (§ 244 ods. 3 O.s.p.).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia č. p.: UHCP-BA-HCP-KZ-14-002/2010 zo dňa 14.10.2010, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava č. p.: UHCP-BA-OCP-Ž-2172-017/2010/CEC zo dňa 12.7.2010, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o udelenie povolenia na prechodný pobytu na území SR na účel podnikania podľa ustanovenia § 26 ods. 2 písm. i) s poukazom na ustanovenie § 26 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov platnom a účinnom v čase vydania predmetného rozhodnutia, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe, a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Žalovaný ako druhostupňový správny orgán skonštatoval, že prvostupňový správny orgán rozhodol správne a napadnuté rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt na území SR za účelom podnikania bolo vydané v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, ako aj správnym poriadkom. Uviedol, že vyjadrenie Ministerstva hospodárstva SR je dostatočným podkladom pre správnu úvahu správneho orgánu a v žiadosti o vyjadrenie, zaslanej na ministerstvo, sú uvedené dostatočné informácie na objektívne posúdenie podnikateľskej činnosti. Prvostupňový správny orgán na základe vyjadrenia Ministerstva hospodárstva SR a s použitím správnej úvahy vyhodnotil dôkazy a skonštatoval, že pobyt žalobcu nie je vo verejnom záujme. Verejný záujem je oprávnený posudzovať príslušný orgán ako napríklad obec, ministerstvo, prípadne iný ústredný orgán štátnej správy. Odvolací orgán preto dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán správne použil správnu úvahu a má za to, že pobyt žalobcu nie je vo verejnom záujme.

Prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí poukázal na vyjadrenie Ministerstva hospodárstva SR, ktorý uviedol, že nie je v ekonomickom záujme SR rozširovať podnikateľskú činnosť účastníka konania, nakoľko je na území SR dostatočný počet podnikateľských subjektov

vykonávajúcich podnikateľskú činnosť v oblasti nákupu zariadení používaných v ropnom priemysle a ich následných predajom do Ruskej federácie a Kazachstanu, ako aj vzhľadom na predmety činnosti spoločnosti uvedené v spoločenskej zmluve o založení spoločnosti. Podľa správneho orgánu na podnikateľskú činnosť účastníka konania zameranú na kúpu stomatologických zariadení a prístrojov v štátoch EÚ a ich následného predaja do Kazachstanu nie je potrebné, aby účastník konania mal na území SR prechodný pobyt na účel podnikania. Túto činnosť môže vykonávať aj z domovského štátu. Tvrdenie účastníka, že má zatiaľ uzatvorené len ústne dohody nepovažoval správny orgán za dostatočne preukázané, pretože toto vyjadrenie nebolo podložené písomným podkladom, ktorý by potvrdzoval skutočný podnikateľský zámer účastníka konania na území SR. Podľa názoru prvostupňového správneho orgánu, na účel podnikania by malo byť udelené povolenie na prechodný pobyt len cudzincovi, ktorého podnikateľská činnosť bude prínosom pre hospodárstvo SR a jeho prítomnosť je nevyhnutná na dosiahnutie podnikateľských zámerov. Situácia na trhu práve nedovoľuje prijímať nekontrolovaný počet cudzincov, a preto je potrebná regulácia neefektívnej migrácie cudzincov na územie SR. Správny orgán skúmal aj to, či zamietnutím žiadosti nebolo neprimerane obmedzené, resp. odňaté právo cudzinca podnikat' na území SR v kontexte s čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uviedol, že tu síce dochádza k stretu individuálneho záujmu účastníka konania so záujmom verejným, ale z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že je dôvodné uprednostniť verejný záujem pred záujmom samotného účastníka konania. Prvostupňový správny orgán, vzhľadom na zistené skutočnosti s prihliadnutím na verejný záujem, na situáciu a vývoj trhu práce, rozhodol, že udelenie povolenia na prechodný pobyt nie je vo verejnom záujme, pretože podnikateľská činnosť účastníka konania nebude hospodárskym prínosom pre SR.

Podľa § 24 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov platnom a účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt podáva cudzinec osobne v zahraničí na zastupiteľskom úrade akreditovanom pre štát, ktorý mu vydal cestovný doklad, alebo na zastupiteľskom úrade akreditovanom pre štát, v ktorom má bydlisko, ak tento zákon neustanovuje inak; ak nie je takýto zastupiteľský úrad alebo v prípadoch hodných osobitného zreteľa určí ministerstvo zahraničných vecí po dohode s ministerstvom vnútra iný zastupiteľský úrad, na ktorom cudzinec podá žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt. Orgán, ktorý žiadosť prijal, vydá žiadateľovi v deň podania žiadosti potvrdenie o jej prijatí.

Žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt môže cudzinec podať osobne aj na policajnom útvare, ak ide o cudzinca, u ktorého sa vízum nevyžaduje, alebo ak ide o prechodný pobyt cudzinca na účel zamestnania, na ktoré sa udeľuje povolenie bez prihladenia na situáciu na trhu práce, 11b) alebo o pobyt cudzinca podľa § 21, 22 a § 23 ods. 1 písm. b), d) a f), alebo o pobyt manžela azylanta, 1) alebo o pobyt cudzinca podľa § 23a alebo ak ide o cudzinca s dlhodobým pobytom, alebo ak tak ustanovuje medzinárodná zmluva. Policajný útvar vydá žiadateľovi v deň podania žiadosti potvrdenie o jej prijatí (ods. 2).

Podľa § 25 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov platnom a účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt podáva cudzinec na úradnom tlačive. Pri podávaní žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt je cudzinec povinný predložiť cestovný doklad. Ak cudzinec nepredloží cestovný doklad, zastupiteľský úrad alebo policajný útvar neprijme žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt. Zastupiteľský úrad žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt neprijme ani, ak k nej nebol priložený doklad o účele pobytu alebo doklad potvrdzujúci bezúhonnosť z domovského štátu, ak sa vyžaduje.

K žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt je cudzinec povinný priložiť dve fotografie z toho istého negatívu s rozmermi 3 x 3,5 cm, zobrazujúce jeho aktuálnu podobu (ods. 2).

Cudzinec priloží k žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt doklady nie staršie ako 90 dní, ktoré potvrdzujú

a) účel pobytu,

b) bezúhonnosť; to neplatí, ak ide o cudzinca podľa § 23a, zmenu účelu pobytu, cudzinca s dlhodobým pobytom a cudzinca mladšieho ako 14 rokov, ak ide o cudzinca, ktorý zastupuje alebo pracuje pre významného zahraničného investora 10bc) v Slovenskej republike, jeho manžela a dieťa, títo neprikladajú k žiadosti doklad potvrdzujúci bezúhonnosť zo Slovenskej republiky,

c) finančné zabezpečenie pobytu; to neplatí, ak ide o cudzinca podľa § 23a,

d) zabezpečenie ubytovania počas prechodného pobytu; to neplatí, ak ide o cudzinca, ktorý pravidelne dochádza do zamestnania alebo do školy cez štátnu hranicu zo susedného štátu, cudzinca, ktorému bol udelený prechodný pobyt podľa § 21 a študuje na vysokej škole, a cudzinca, ktorému bol udelený prechodný pobyt podľa § 22 ods. 2,

e) dlhodobý pobyt cudzinca,

f) súhlas podľa § 23 ods. 2. (ods. 3)

Účel pobytu cudzinec preukáže

a) dokladom potvrdzujúcim oprávnenie na podnikanie, ak ide o cudzinca, ktorý žiada o povolenie na prechodný pobyt podľa § 19 (ods. 4).

Podľa § 26 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov platnom a účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia Policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt prihliada na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske potreby Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti cudzinca pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na verejné zdravie.

Podľa § 26 ods. 2 písm. i) zákona o pobyte cudzincov platnom a účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia Policajný útvar žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt zamietne, ak udelenie povolenia na prechodný pobyt nie je vo verejnom záujme.

Policajný útvar rozhodne o žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt do 90 dní; vo zvlášť zložitých prípadoch možno túto lehotu predĺžiť najviac o 90 dní. Ak ide o cudzinca podľa § 21, 22 a § 24 ods. 6, rozhodne policajný útvar do 30 dní od doručenia úplnej žiadosti. (ods. 3).

Na udelenie povolenia na prechodný pobyt nemá cudzinec právny nárok, ak tento zákon neustanovuje inak (ods. 6).

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje s názorom krajského súdu, ktorý dospel k záveru, že správne orgány dostatočne zistili skutkový stav veci a tento po právnej stránke správne posúdili.

Podľa § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Úlohou súdu v správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov, ale preskúmavať zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda posúdiť, či správne orgány splnili povinnosti stanovené zákonom.

Rozhodnutie vydané na základe správneho uváženia je súdom preskúmateľné. Súd preskúma rozhodnutie správneho orgánu len v tom smere, či nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom, či je v súlade s logickým uvažovaním a či predpoklady takéhoto úsudku boli zistené procesným postupom. Pokiaľ sú tieto predpoklady splnené, nemôže súd z tých istých skutočností vyvodzovať iné alebo opačné závery.

Pri tomto uvážení si správny orgán nemôže počínať ľubovoľne. Zákon pre neho vytvára kritériá, podľa ktorých a v rámci ktorých môže správny orgán uskutočniť výber a zisťovanie skutočností konkrétneho prípadu, ktoré sú potrebné pre jeho rozhodnutie.

Prvostupňový správny orgán v napadnutom rozhodnutí uviedol dôvod, prečo by povolenie prechodného pobytu na účel podnikania nebolo vo verejnom záujme, pričom na podporu svojho názoru využil najmä vyjadrenie Ministerstva hospodárstva SR, v ktorom uviedol *„Vzhľadom k tomu, že na Slovensku je dostatočný počet podnikateľských subjektov vykonávajúcich rovnakú podnikateľskú činnosť a nie je v ekonomickom záujme Slovenska ich rozširovať, neodporúčame udelenie povolenia menovaným na prechodný pobyt za účelom podnikania.“*

Prvostupňový správny orgán si vyžiadala aj vyjadrenie Ministerstva zdravotníctva SR a Miestneho úradu mestskej časti Bratislava – Staré mesto, kde sa nachádza sídlo spoločnosti, ktorej je žalobca spoločníkom.

Ministerstvo zdravotníctva SR vo svojom vyjadrení uviedlo „*Keďže v tomto prípade nejde o poskytovanie zdravotnej starostlivosti na území SR a ani o distribúciu zdravotníckych pomôcok do zdravotníckych zariadení na území SR, právne predpisy v pôsobnosti MZ SR túto oblasť neupravujú. Z toho dôvodu MZ SR nie je kompetentným orgánom SR k zaujatiu stanoviska v súvislosti s udelením povolenia na prechodný trvalý pobyt na území SR pre štátnych príslušníkov Kazachstanu podnikajúcich v uvedenej oblasti.*“

Miestny úrad mestskej časti Bratislava – Staré Mesto uviedol, že predmet podnikania spoločnosti nie je prínosom pre obyvateľov mestskej časti Bratislava – Staré Mesto, a preto nemá záujem o rozširovanie podnikateľských aktivít žalobcu. Zároveň uviedol, že nevie posúdiť verejný záujem a hospodársky prínos predmetnej spoločnosti pre SR.

Tieto stanoviská ako aj ostatné podklady, z ktorých správne orgány vychádzali, boli v prospech tvrdenia správnych orgánov o nedostatku verejného záujmu na podnikateľských aktivitách účastníka konania, ktoré hodlal realizovať na území SR, preto s poukazom na skutočnosť, že na udelenie povolenia na prechodný pobyt nemá cudzinec právny nárok, odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom k tomu, že predpoklady úsudku správnych orgánov boli zistené riadnym procesným postupom, o ktorom nemal odvolací súd žiadne pochybnosti, uváženie správnych orgánov nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom (§ 245 ods. 2 O.s.p.), je v súlade s pravidlami logického myslenia, nebolo možno z uvedených skutočností vyvodit' iný alebo opačný záver.

Záujem na regulovaní počtu cudzincov z tretích štátov na určitom území (za situácie, keď žalobca ako účastník správneho konania svoju žiadosť o povolenie na prechodný pobyt za účelom podnikania zakladal na podnikateľskej činnosti, o ktorú nemal v danom prípade záujem Miestny úrad mestskej časti Bratislava - Staré Mesto, prínos takéhoto podnikania možno hodnotiť negatívne aj podľa ďalších orgánov správy), je aj podľa odvolacieho súdu vo verejnom záujme SR, pričom nedošlo k porušeniu čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

So skutkovými a právnymi závermi krajského súdu, ktorý žalobu žalobcu zamietol, sa stotožnil aj súd odvolací a v podrobnostiach na ne odkazuje. Podľa názoru odvolacieho súdu sa krajský súd dostatočne vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu. Odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybnit' jeho vecnú správnosť, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd vzhľadom na obsah administratívneho spisu, z ktorého bolo potrebné pri súdnom prieskume rozhodnutia vychádzať a ktorý nasvedčuje tomu, že prvostupňový ale aj druhostupňový správny orgán si zadovážili dostatok skutkových podkladov, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzali, nemal žiadne pochybnosti o legálnosti vykonaných dôkazov, spôsobe vykonania a vyhodnotenia dôkazov, ktoré viedli správne orgány k správnym záverom o tom, že bolo spoľahlivo zistené, že udelenie povolenia na prechodný pobyt žalobcovi nie je vo verejnom záujme. Odvolací súd preto nemal pochybnosti o správnosti zistenia správnych orgánov, že žalobca naplnil ustanovenie § 26 ods. 2 písm. i) s poukazom na ustanovenie § 26 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov platnom a účinnom v čase vydania predmetného rozhodnutia.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 24. apríla 2012

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová